ஸ்ரீ அரவிந்தப் பிரகாசம்:

உலகில் யாவும் உயரும் செழிக்க நிலவான் கதிரும், மழையும் காற்றும் அளிக்கிறது. * நெப்போலியன் வாளன்று; பூரணியும் அணுவன்று, கடமையும், தியாகமும் உலகிற்கு சாந்தியை அளிப்பது * அழகுகோவால் அன்பு செய்கிறேன். பெருமை சொல்லால் வழிபடுகின்றேன். * காவியத்தின் அமுதம் என்றென்றும் தீர்ந்திடாது * உச்சிக்கு ஏறுகிறவன் அபாயத்தையும் தாண்ட வேண்டும் * வாழ்வால் ஏற்றமும் இறக்கமும், எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் இரவும் பகல் போல். * நிலவொளி நீங்குகிறது; நம்மை வருத்தும் இன்னல் ஒழிகின்றது; பிணமாய் மறைந்தது மறைந்தது, ஒரு திவ்விய ஒளி உதிக்கிறது * அழுந்துபோன எலும்புகளிலும் திசைகளிலும், மலயமாருதம் போல் புத்துயிரைக் கொண்டு வீசுகிறது. * அந்தரமனம், உயர்ந்த நடை, பிரிவினையின்மை ஒற்றுமை, பூரணத்தின்பால் அர்ப்பணிப்பு, புதிய வாழ்வு வேண்டும் * ஆரோக்கியமோ லௌகிக நியமம்; பரதம் ஆத்ம நியமம் * அரவிந்தர் அன்னை சுவர்ண வாழ தேவ. தகப்பன் இராஷ்ணதன கோஷ் * பிறந்தது 15.8.1872 * சென்றதைக் கொண்டு வருங்காலத்தை நிர்ணயிப்பதானால்! * காவிய ஊற்றைப் போல் தெளிந்த சொல் நடையதும், காட்டாற்றின் சாத ஆற்றொழுக்கான நடையுடையது * உள்ளதைக் கொண்டே திருப்தி அடைவதே வாழ்வின் வழி! * கொடுமை சிங்கம் போல் உலாவுவது; அதன் இதயம் உண்டாயின * இன்பவாழ்வு காண்போம் * அன்பு செய்ய அஞ்சாதே; இன்புற அஞ்சாதே; வெண்ணிலா ஒளி போல்; துயரம் பேரை வருத்தும் ஒரு கற்பனை. தன்னலத்தினை ஒழித்து தப்பு; அன்பாலேயே உயர்ந்த இன்பத்தைக் காண் * <u>Love and Death</u>:- அழகிய பசுவனம்; எங்கும் மணமலர்கள்; அழகனக் கனிகள்; மரகதப் புட்கள்; மயக்கொட்டி; அருவியான் இசை; அன்புடன் தழுவி வரவேற்கும் தென்றல். * ஆற்றின் தீர்த்த தெளிந்த மேய்ச்சலுக்குப் போகும் புறா போல் பசுவனத்துள் நுழைந்தான் * ஆயிபனைப் பார்த்தான். "கதிரவா", காதலுக்கே வாழ்வது எவ்வளவு இனிது! எங்கள் காதல் தெவிட்டாதது; நாங்கள் என்றும் இளமையோடிருப்போம்; முதுமை யடையோம்; தென்னிய ஆறும், தூய காற்றும் போல எங்கள் இனிய வாழ்க்கை ஓடும். நாங்கள் பூத்துப் பூத்துப் புதுமலர் தந்து வாழும் மாங்கொம் போலாவது நீடு வாழ்வோம். அவள்? ஓடுவாள்; ஆடுவாள்; அவள் ஓடும் போது அழகிய மதிமுகத்தை அப்புறம் திரும்பிப் பிணங்கிச் செல்வாள். அவளது இளமையழகையும் செங்கனி போல உவப்பேன்: அவள் அழகை மலரால் அலங்கரிப்பேன்; * அவளை பாம்பு தீண்டி அவளது ரோஜாக் கன்னம் மஞ்சளாகியது * ஐயோ ஐயோ என்று அலறிக் கொதித்தெழுந்து யாவும் காட்டுத் தீப்போல, அவன் மனதில் துயரத்தீ எழுந்தது. துக்கம் அவனது பேச்சையடைத்தது. மௌனத்தைக் கண்டு வாதிக்க வேண்டியது * வாடிய அழகிய பூவே! என் நினைப்பில் நீ சேஞ்சலியாக இருக்கிறாய் * மனிதா! நானே மதனன்; சாதி கேள்வன்; நட்சத்திரங்களுக்கு சோதியை யளிப்பவன்; கிடமைன்ற வாழ்வுத் திரையின் பின்புறம் நிழலும், இன்பமும் துன்பக் கண்ணீரும் கொண்ட உலகங்களை ஆக்கித் சாதாரண விஷயங்களை அற்புதமாகவும், சாதாரணப் பேச்சை ரம்யமாகவும் செய்பவன். நான் உயிரை உயிருடன் சேர்ப்பவன்; ஒரு வாலிபனை ஒரு யுவதியின் மார்பின் பிடியிலேயே செய்பவன். மெல்லியதுக்கு வல்லமை தருபவன். என் கணையால் புயல் எழுப்புவேன்; உறுதியான மனங்களை இளகச் செய்வேன்; கல் மனங்களை உருக்குவேன்; கண்ணீர் பெருக்குவேன்; உடைமை வெறுப்பு, இரக்கமற்ற துன்பம், ஆத்திரம் பொறாமை இவற்றை உண்டாக்குவேன். அன்பு மனங்களைக் கல்லாக்குவேன். பொய் மனிதனுடைய கொடிய பகை, பழிவாங்கும் எண்ணம், தீராக் கொடுமைகள், வஞ்சக் காமம், கொடிய மனமாற்றம், விரோதம், மிகக் கொடுமையான பலாத்காரம், அநியாய மோசம், இவற்றை எழுப்புவேன்! * * சாவு இரக்கமற்றது; அனைத்தும் கண்ணீரால்